

Emekçi Kadın Bülteni

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 100. yılında

İşten çıkartılmaya, hak gasplarına ve sömürüye karşı alanlara, örgütlü mücadeleye, SOSYALİZME...

Fabrikalardan, atölyelerden, emekçi mahallelerinden öbek öbek geliyoruz! Bizim yazmadığımız bu kaderi bozmak için geliyoruz!

Emekçi kadınlar,

Sendikalaşma çalışması yürüttüğü için işten atılan, DESA Deri Fabrikası önünde bir yıldan fazla tek başına direnen Emine Aslan'ı hiç duydunuz mu? Ya da kriz gerekçesiyle işten atıldığı için fabrikasının önünde direnişe geçen Gülistan Kobatan'ı? Ya da dizginsizce sömürünün yaşandığı, hak-hukuk olmayan tekstil fabrikalarından biri olan MEHA Tekstil'de yaşananları? Peki ya 35 günü aşkın bir zamandır Ankara sokaklarını direniş alanına çeviren Tekel işçilerini...

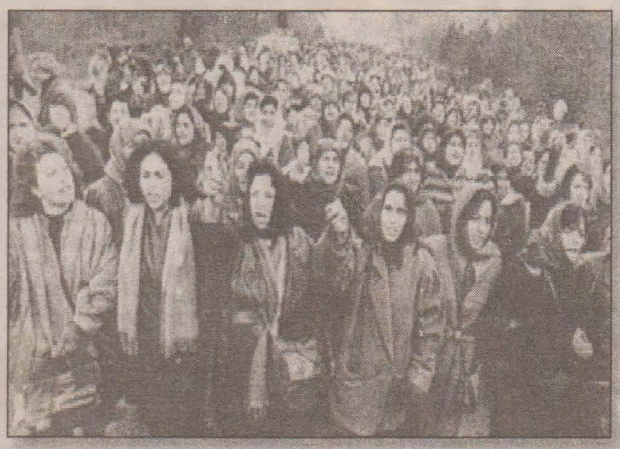
Direnen işçilerin neden fabrika önünde beklediklerini, karda-kışta bu soğukta kimi zaman sokakta, kimi zaman tek başlarına, kimi zaman da sınıf kardeşleriyle, dostlarıyla beklediklerini, seslerini duyurmak için eylemler yaptıklarını... Hiç düşündük mü?

DESA işçisi hak ve özgürlükleri için örgütlenerek sendikalaşırken, Entes işçisi Gülistan Kobatan ise kriz bahanesiyle önce kadınların kapı önüne konulmasına karşı çıktı. MEHA işçileri de azgın sömürünün ardından fabrikasını kapatarak işçilerin hakkını vermeden kaçmaya çalışan patronun keyfi tutumuna karşı mücadele ettiler, direndiler. Günlerdir direnen Tekel işçisi kadınlar ise fabrikalarının haraç-mezat satılması karşısında erkek sınıf kardeşleriyle birlikte işlerine, onurlarına, geleceklerine sahip çıkmak için ülkenin başkentine, Ankara'ya giderek direniş yolunu seçtiler...

Aslında ülkenin dört bir yanında dağınık ve parçalı da olsa direnen, hakkını arayan, kardeşlerimiz, bizim bir parçamız... Onlar bizim gibi emeği ile geçinen, gece-gündüz çalışan, asgari

ücrete talim eden, ayın sonunu nasıl getireceğini kara kara düşünen, geleceği için onuruyla çalışan, üreten işçiler...

Bizden tek farkları, sorunları karşısında umutsuzluğa düşmemeleri, hallerine şükretmek yerine "Artık yeter insanca yaşamak istiyoruz!" diyerek ayağa kalkmaları, örgütlenmeyi ve direnişi seçmiş olmalarıdır...

Emekçi kadınlar,

Bugün her şey çok daha kötüye gidiyor. Hele ki son bir yıl içerisinde kriz bahanesiyle yüz binlerce işçi kapı önüne konuldu. Biz kadınlar ise ilk önce ve ilk elden işsizler kervanına katıldık. İşten çıkarma sopasını kullanan patronlar, bizleri kötü iş koşullarına mahkum etmeye çalıştılar. Kriz bahanesiyle bugüne kadar kazanılmış haklarımızı da gaspettiler. Uzun çalışma saatlerini, fazla mesaileri, sigortasız çalışmayı dayattılar. Bu da yetmedi, sağlık hakkımızı, son derece sınırlı olan kreş hakkımızı da elimizden aldılar. Bizlere ya kölece yaşamı ya da ev içi köleliği dayattılar.

Bugün mücadele etmediğimizde, yarın evimize götüreceğimiz ekmeğimiz, başımızı sokacak evimiz, çalışacak işimiz dahi olmayacak. Bize yaşam hakkı tanımayan patronlar sınıfı elbirliği ederek kendi çıkarları ve kârları için bizlerin haklarına saldırıyorlar.

Emekçi kadınlar,

Kadın işçi kardeşlerimiz bundan tam 153 yıl önce 8 Mart'ta New York'ta mücadele bayrağını yükselttiler, bu uğurda diri diri yakıldılar. Ama biz emekçi kadınlara boyun eğmeyi değil direnmeyi, sessiz kalmayı değil karşı çıkmayı, tek olmayı değil birleşmeyi ve örgütlenmeyi öğrettiler.

İşte bizler de bugün sermayenin, patronların azgınca saldırıları karşısında 8 saat işgünü, insanca bir yaşam ve çalışma koşulları için Amerika'da New York'ta direnen tekstil işçisi kardeşlerimiz gibi, Emine Aslan gibi, Gülistan Kobatan gibi, Tekel işçisi kadınlar gibi yarının sınıfsız, sömürüsüz, özgür geleceğini yaratana kadar mücadelemizi yükseltmeliyiz.

Gündüzlerinde sömürülmediğimiz,

gecelerinde aç yatmadığımız bir dünya için...

Yaşamda iki sınıfın olduğunu ve aramızdaki kalın çizgiyle çizilmiş hatları tüm çıplaklığıyla bir kez daha haykırmak için;

İşçi sınıfı olarak birliğimizin, örgütlülüğümüzün daha da önemlisi gücümüzün farkına varabilmek için;

2 Mayıslar'ı kazanmak için;

Sınıf kardeşlerimizin mirasına sahip çıkmak ve Taksim'de 37 işçi kardeşimizin hesabını sormak için,

Gündüzlerinde sömürülmediğimiz gecelerinde aç yatmadığımız bir dünyayı kurmanın mücadelesini büyütmek için;

İnsanca bir yaşam ve çalışma koşulları için;

"Sınıfa karşı sınıf" şiarını yükseltmek ve kazanılmış haklarımızın gaspedilmesini engellemek için;

Bizim yaratmadığımız krizin faturasını patronlara ödetmek için;

Emekçi kadınlar olarak kreş hakkımız ve tüm taleplerimizi sermayenin en geri, en yoz kitlelere açtığı ama bize yasakladığı Taksim alanında sermayenin yüzüne haykırmak için;

İnadına Taksim, inadına 1 Mayıs!

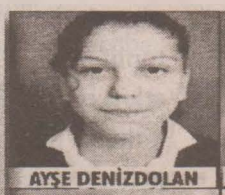
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ümraniye'den elektronikte çalışan bir kadın işçi

Mücadele tarihimizden...

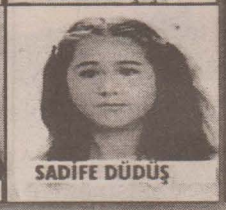
New York'ta, Bursa'da yakıldık, Pameks'te boğulduk, sefaletin girdabına itildik...

AYŞE DENİZDOLAN

GÜLDAN ÇİÇEK

SEVGİ SESLİ

SADİFE DÜDÜŞ

Geçtiğimiz yıl da işçi ve emekçilere yine açlık, sefalet ve yoksulluk düştü. Emekçi kadınların payına düşen daha da fazla yıkım, yoğun bir işsizlik, sefalet ve katmerli sömürü eşliğinde hak gaspları oldu. Çalışma yaşamına oldukça sınırlı katılabilen emekçi kadınlar, kitlesel olarak işsizlik kıyımına uğradı. Krizin yıkıcı etkileri yalnızca işten atmalar, hak gaspları ile sınırlı kalmadı. Emekçi kadınlar, yaygın biçimde güvencesiz ve uzun sürelerde çalışmaya zorlandı. Pek çok iş yerinde üç işçinin yaptığı iş tek işçinin sırtına bindirildi. Ücretler keyfi biçimde aylarca ödenmedi, gece yarılarına kadar mesai dayatıldı ve buna rağmen servis hakları dahi karşılanmadı.

Bu sorunlarla karşı karşıya kalan işçilerden bir kısmı, geçtiğimiz Eylül ayında, İstanbul'u etkisi altına alan sel felaketinde feci biçimde can verdi. Halkalı'da bulunan Pameks Tekstil'de 8 kadın işçi, yük aracı olarak kullanılan kapalı kasa minibüste boğularak öldü. Kadın işçilerin emeğini azgınca sömüren Pameks patronu, onları ölüme yolladı. Daha önce Ceylanpınar'da 10 mevsimlik işçi kadın, üst üste bindirildikleri kamyondan dereye uçarak boğulmuş, Bursa'da 5 tekstil işçisi kadın diri diri yakılmıştı. Diri diri yakılınıştı çünkü gece vardiyasından kaçmasınlar diye üstlerine kapılar kilitlenmiş ve çıkan yangında yanarak can vermişlerdi.

Kan emici sermaye sınıfı işçilerin canını almaktan geri durmadığını ve durmayacağını Pameks'te bir kez daha göstermiş oldu. Yaşamımızı çekilmez hale getiren sermaye sınıfı için canımız da, geleceğiniz de umurunda değildir.

Emekçi kadınlar olarak bu yıl 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'nde alanlara çıkmamızın ayrı bir anlamı var. 8 Mart'ı yaratan New York'lu dokumacı kadın işçiler de diri diri yakılmıştı. Onların mücadelesi sonucunda bugün 8 Mart tüm dünyada kutlanıyor. 8 Mart'a gereğince sahip

çıkmalı, taleplerimizi onlar gibi haykırmalı, istemlerimizi onlar gibi savunmalıyız. Gücümüzü birleştirmeliyiz. Bir avuç sömürücü tarafından itildiğimiz sefaletin dip kuyusundan, açlığın girdabından kurtulmanın tek yolu mücadele etmekten geçiyor. Geleceğimize ve haklarımıza ancak mücadele ederek, örgütlenerek ve kavgada yerimizi alarak sahip çıkabiliriz.

Yıkalım bu köhne düzeni,
biz başka âlem isteriz!

Bizler, özel mülkiyetin erkeğin elinde birikmeye başladığı ve toplumsal-siyasal yönetimi eline aldığı günden bugüne farklı dönemlerde sömürülen kadınlarız. Kimi zaman birilerinin namusu olduğumuz iddia edildiği için dayak yedik, katledildik, kimi zaman da kilomuz kadar altın değerine tanımadığımız kişilere satıldık.

Çifte ezilmeye, baskı ve sömürüye maruz kalan kadınlar olara kapitalist sistemde toplumun her kesiminde en değersiz varlıklar olarak görülmeye devam ediliyoruz. Aile yaşamında "evin reisi" olan baba ya da koca karşısında kendi fikirlerimizi söylemek "elimizin hamuruyla erkeğin işine karışmak" oluyor. Çalışmamıza ya izin verilmiyor, ya da çalıştığımız zaman ekonomik bağımsızlığımızı kazanmak için değil, ev ekonomisine katkıda bulunmak için işe gidiyoruz. Sömürülmemiz yasalarla da büyük bir titizlikle "korunuyor". Örneğin, tacize, tecavüze uğradığımızda o an üzerimizde olan kıyafete göre erkeğin cezası hafifletiliyor. Fuhuş sektörü bu sistemin yöneticisi patronların ekmeğine yağ sürdüğü için daha da geliştiriliyor. Fabrikalarda patronların işine gelmediği, daha fazla kâr kazanmalarının önünde engel gördükleri için emzirme odaları, kreşler açılmıyor. Bir taraftan ev işlerinin tümü bizim üzerimize yüklenirken bir taraftan da fazla mesai dayatılıyor. Erkeklerle aynı işi yapmamıza rağmen onlardan daha düşük ücrete çalıştırılıyoruz. Bugünkü gibi işsizliğin arttığı bir dönemde genç nüfus ihtiyacı yalanlarıyla "3 çocuk yapmamız" istenerek eve kapatılmaya çalışılıyoruz, toplumsal yaşamdan, üretimden uzak evdeki "sömürü cenneti" anne olarak "ayaklarımızın altına seriliyor"!..

Tüm bu çelişkiler kadın-erkek karşıtlığından değil, emek sömürüsü üzerinden daha fazla kâr etmek isteyen kapitalist patronların çıkarı üzerine kurulu bu toplumsal sistemden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla bu sömürüyü sona erdirecek olan da kâr üzerine kurulu kapitalist sistem değil insanın ve toplumun çıkarlarını gözeten sosyalist düzen olacaktır.

1917 yılında Çarlık Rusyası'nda gerçekleşen Ekim Devrimi'nin hemen ertesinde kadınların özgürleşmesi ve erkeklerle eşit haklara sahip olması için yapılan yasal ve toplumsal düzenlemeler kadınların kurtuluşunun bir rüya olmadığının en büyük kanıtıdır. Kadınların toplumsal üretime katılmasının, siyasal yaşamda etkin bir şekilde yer almasının önünün açılması, kültürel ezilmişliklerini sona erdirmek, kendilerini geliştirmelerini ve meslek edinebilmelerini sağlamak için okulların ve kursların oluşturulması, "eşit işe eşit ücret" ve 8 saatlik işgünü talebinin hayat bulması, analık, çocuk bakımı, ev işleri toplumsal bir işlev olarak sayıldığı için kreşlerin, yurtların, ortak mutfakların, yemekhanelerin, çamaşırhanelerin açılması...

Sosyalist Ekim Devrimi ile beraber hayata geçirilen bu uygulamalar bir avuç asalağın daha fazla kârı üzerine kurulu kapitalist sistemin doğasına aykırıdır. Örneğin, çocukların eğitimi için açıldığı söylenen okullarda velilerden her hafta çeşitli bahanelerle para istenerek buralar da ticari bir kurum haline getirilir. Oysa toplumsal devrim yoluyla zenginlik bir avuç asalağın elinden alındığında tüm bu giderler toplumsal fayda ve ihtiyaçlara göre kamu fonlarından karşılanır. Kadınların sosyal, kültürel, siyasal ve iktisadi yaşama özgürce katılması sağlanır. Üretime özgürce katılan, çocuk bakımı ve ev işleri yükünden toplumsal kurumlaşmalar yoluyla kurtulan kadın, kapatıldığı o küçük dünyadan çıkacak, bireyci, çıkarcı insanlar yaratan kapitalist sistemde olduğunun aksine karşısında ezilmediği, sömürülmediği ve ilk defa ezilen bir cins olarak değil üreten, bu dünyayı yaratan bir insan olarak kabul edildiği bir dünya bulacaktır!

Yıkalım bu köhne düzeni, biz başka âlem isteriz!

Bizler, özel mülkiyetin erkeğin elinde birikmeye başladığı ve toplumsal-siyasal yönetimi eline aldığı günden bugüne farklı dönemlerde sömürülen kadınlarız. Kimi zaman birilerinin namusu olduğumuz iddia edildiği için dayak yedik, katledildik, kimi zaman da kilomuz kadar altın değerine tanımadığımız kişilere satıldık.

Çifte ezilmeye, baskı ve sömürüye maruz kalan kadınlar olara kapitalist sistemde toplumun her kesiminde en değersiz varlıklar olarak görülmeye devam ediliyoruz. Aile yaşamında "evin reisi" olan baba ya da koca karşısında kendi fikirlerimizi söylemek "elimizin hamuruyla erkeğin işine karışmak" oluyor. Çalışmamıza ya izin verilmiyor, ya da çalıştığımız zaman ekonomik bağımsızlığımızı kazanmak için değil, ev ekonomisine katkıda bulunmak için işe gidiyoruz. Sömürülmemiz yasalarla da büyük bir titizlikle "korunuyor". Örneğin, tacize, tecavüze uğradığımızda o an üzerimizde olan kıyafete göre erkeğin cezası hafifletiliyor. Fuhuş sektörü bu sistemin yöneticisi patronların ekmeğine yağ sürdüğü için daha da geliştiriliyor. Fabrikalarda patronların işine gelmediği, daha fazla kâr kazanmalarının önünde engel gördükleri için emzirme odaları, kreşler açılmıyor. Bir taraftan ev işlerinin tümü bizim üzerimize yüklenirken bir taraftan da fazla mesai dayatılıyor. Erkeklerle aynı işi yapmamıza rağmen onlardan daha düşük ücrete çalıştırılıyoruz. Bugünkü gibi işsizliğin arttığı bir dönemde genç nüfus ihtiyacı yalanlarıyla "3 çocuk yapmamız" istenerek eve kapatılmaya çalışılıyoruz, toplumsal yaşamdan, üretimden uzak evdeki "sömürü cenneti" anne olarak "ayaklarımızın altına seriliyor"!..

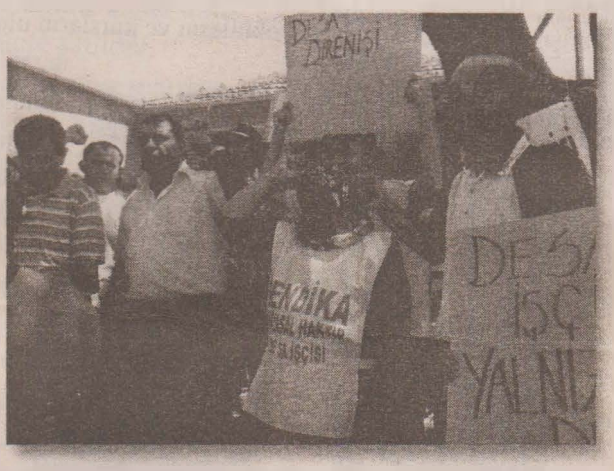
Tüm bu çelişkiler kadın-erkek karşıtlığından değil, emek sömürüsü üzerinden daha fazla kâr etmek isteyen kapitalist patronların çıkarı üzerine kurulu bu toplumsal sistemden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla bu sömürüyü sona erdirecek olan da kâr üzerine kurulu kapitalist sistem değil insanın ve toplumun çıkarlarını gözeten sosyalist düzen olacaktır.

1917 yılında Çarlık Rusyası'nda gerçekleşen Ekim Devrimi'nin hemen ertesinde kadınların özgürleşmesi ve erkeklerle eşit haklara sahip olması için yapılan yasal ve toplumsal düzenlemeler kadınların kurtuluşunun bir rüya olmadığının en büyük kanıtıdır. Kadınların toplumsal üretime katılmasının, siyasal yaşamda etkin bir şekilde yer almasının önünün açılması, kültürel ezilmişliklerini sona erdirmek, kendilerini geliştirmelerini ve meslek edinebilmelerini sağlamak için okulların ve kursların oluşturulması, "eşit işe eşit ücret" ve 8 saatlik işgünü talebinin hayat bulması, analık, çocuk bakımı, ev işleri toplumsal bir işlev olarak sayıldığı için kreşlerin, yurtların, ortak mutfakların, yemekhanelerin, çamaşırhanelerin açılması... Sosyalist Ekim Devrimi ile beraber hayata geçirilen bu uygulamalar bir avuç asalağın daha fazla kârı üzerine kurulu kapitalist sistemin doğasına aykırıdır. Örneğin, çocukların eğitimi için açıldığı söylenen okullarda velilerden her hafta çeşitli bahanelerle para istenerek buralar da ticari bir kurum haline getirilir. Oysa toplumsal devrim yoluyla zenginlik bir avuç asalağın elinden alındığında tüm bu giderler toplumsal fayda ve ihtiyaçlara göre kamu fonlarından karşılanır. Kadınların sosyal, kültürel, siyasal ve iktisadi yaşama özgürce katılması sağlanır. Üretime özgürce katılan, çocuk bakımı ve ev işleri yükünden toplumsal kurumlaşmalar yoluyla kurtulan kadın, kapatıldığı o küçük dünyadan çıkacak, bireyci, çıkarcı insanlar yaratan kapitalist sistemde olduğunun aksine karşısında ezilmediği, sömürülmediği ve ilk defa ezilen bir cins olarak değil üreten, bu dünyayı yaratan bir insan olarak kabul edildiği bir dünya bulacaktır!

Direnen kadınlar anlatıyor...

DESA direnişçisi Emine Arslan'dan mesaj var!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü yıllar önce işçi ve emekçi kadınlarımızın mücadeleleriyle kabul edildi. Seçme ve seçilme hakları bile olmayan kadınlar var. Bırak özgürlüğü, oy bile kullanamıyorlardı. İşte bu insanlar başkaldırdıkça bir sürü insanımız canından olmuştur ve oralardan beridir işçi ve emekçi kadınlar bugüne gelebilmiştir. Onların sayesinde bugün sokağa rahatça çıkabiliyoruz, işyerlerinde rahat çalışabiliyorsak, azıcık oradaki canlarını feda eden insanların sayesindedir.

Şimdi günümüzde kadınlar olarak işyerlerinde, evde bir sürü sıkıntı yaşıyoruz. Kadın işçi olarak erkeğin yanında biz kadınları basit görüyorlar. Hep itiliyoruz; ikinci sınıf muamelesi görüyor, ikinci planda kalıyoruz. Ustalar bile örneğin ücret konusunda ya da çalışma koşullarıyla ilgili erkek bir işçiyle konuşurken daha ılımlı oluyor. Kadın işçiyle konuşunca tavırlı ve aşağılayıcı konuşuyorlar. Herkesin yaşadığı gibi ben de bunları yaşadım. Kadın işçiler olarak bu tür şeylerden korkmamamız lazım; tepki göstermemiz lazım.

Biz paydos saatinde bile imza atmadan dışarı çıkamıyorken, iş saatinde kendi ustalarımız kendi özel keyiflerine göre erkek işçi arkadaşları alışverişe gönderiyorlardı. "Eve geleceğiz, bir şey yapacağız, işlerimiz var" şeklinde bir sürü dil döküyorduk. Her şekilde yaşadık; iş konusunda da, diğer bütün konularda da. O bölümden bu bölüme gönderiliyorduk. Kendi bölümümüzde iş sıkışmışken, haydi başka bir bölüme gönderiliyoruz! Sonra kendi işimizin başına döndüğümüzde "işinizi yarım bırakmışınız, bitirmemişiniz!" deniliyordu. Bu şekilde, bağırmalar ve çağırmalar ile sanki sabahtan beri işin başındayız da yapmıyormuşuz gibi gösterilmeye çalışılıyordu.

Direnişe geçmem üzerine patron da aynı şekilde, beni bir kadın işçi olarak küçük görerek "bir sürü insan var; elinin hamuruyla seninle mi uğraşacağım!?" diyerek arkadaşlarımın arasında benimle küfürlü konuşmuştu. Ama yine de yılmadan, korkmadan hakkımızı savunmalıyız.

Kriz de bahane! Patronlara yansıdığı söyleniyor ama onlara yansısaydı durum böyle olmazdı. Bu krizde bazı patronlar atölye açıyor sayısını yükseltiyor; mesela canlı şahidi zabıta işçileri "O gün kriz bahanesiyle 30 kişi işten atıldık ve aynı gün 60 kişi işçi alındı". Örgütlü işçilerden destek var fakat diğer örgütsüz işçilerin dünyadan haberi yok. Onlar neden örgütlenmiyorlar; hala hiç haberlere bakmıyorlar? İşlerini kaybetmekten korkuyorlar. Sürekli işyerlerinde söylenenler böyle ama kesinlikle korkmamaları lazım. Krizi patronlar yaratıyor.

Mücadele etmedikten sonra elimizde ne var, ne yok elimizden alacaklar. Evlerde de mahkum olacağız. Eski çağ ortamına geri döneceğiz. Sendikalaşmak ilk önce toplantılardan geçiyor. Kadın işçiler olarak bizler de bulunduğumuz her alanda mücadele etmeli, örgütlenmeli ve haklarımız için mücadeleyi, direnmeyi seçmeliyiz. Tıpkı 8 Mart'ı yaratan kadın işçiler gibi.

Bu vesileyle, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü şimdiden kutluyorum.

En ön saflarda taleplerimizi haykırmak için alanlara...

Bu yıl 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 100. yıldönümünü kutlayacağız. Yıllar önce yiğit, mücadeleci kadınların bize bıraktığı bu mirası daha güçlü bir şekilde ileriye taşıyabilmek için bizlere büyük sorumluluklar düşmektedir.

Sonuçta bu miras ödenen bedeller sayesinde bizlere bırakılmıştır. Bu anlamda 8 Mart'ı daha bir coşkuyla kutlamalıyız.

Emekçi Kadın Komisyonları'nda çalışma yürüten ve 8 ayı aşkın bir süredir direnişte olan bir kadın işçi olarak çifte sömürüye maruz kalan tüm işçi ve emekçi kadınlarımızı 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde omuz omuza mücadeleye çağırıyorum.

Sömürünün hakim olduğu bu kapitalist sistemde hep ikinci sıraya itilişimize inat en ön saflarda taleplerimizi haykırmak için 8 Mart'ta alanlara...

Kadın erkek el ele örgütlü mücadeleye!

Direnen Entes işçisi Gülistan Kobatan

***

Narin ellerimizle dünyaya şekil verelim...

Küçük bir emek dünyası yarattık narin ellerimizle. Geleceğimizi oya gibi işledik fabrikalarda. Hep küçük kaldı emek dünyamız, çünkü erkeklerin gölgesinde kaldık.

Hayatta mücadele ettik, ekmek kavgamızı verdik. Evde ve sokakta didiştiğimiz erkekler, ekmek kavgasında bizimle beraber oldu. El ele verip beraber mücadele ettik. Ancak bu şekilde güçlü oluruz. Erkek de kadın da bu gerçeği görmeli.

Tam da bugün emekçi kadınlar gününde bize bu günün neden verildiğini düşünmeli kadınlar. Geçmişte evlerine ekmek götürebilmek için kadınlarımızın nasıl fabrikada yakıldıklarını unutmamalı. 8 Mart yakılan işçi kadınların anısına emekçi kadınlar günü olarak ilan edildi ve bugünlere taşındı. Peki biz emekçi kadınlara, ev emekçilerine düşen nedir? Fabrikada yanarak ölen o kadınların izinden gidip fabrikalarda, alanlarda haklarımızı aramaktır.

Onurlu emekçi kadınlar, ev emekçileri,

Gelin yılın bir günü olan, bizim olan bu günde, emekçi kadınlar gününü alanlarda

geçirelim, alanlarda sesimizi duyuralım. Narin ellerimizle dünyaya şekil verelim gül bahçesi gibi...

Sinter direnişçisi Lale Balta

8 Mart'ta daha güçlü sesle alanlarda buluşalım...

'90'lı yıllarda ilk iş hayatına başladım. Mahallede çalışan kadınlara iyi gözle bakılmadığı için eşimle aramızda çok sorunlar oldu. Çevresinde demokrat olarak görünüyor ama ev yaşamımıza yansıtmıyordu. Çalışmamam için durmadan bana hakaretler ediyor, boşanma tehdidinde bulunuyordu. Bense "Mahkemelerle uğraşamam, boşanma davasını aç, ben gelir imzamı atarım" diyordum. Evdeki tüm işleri eksiksiz yapmama, daha da fazla çocuklarımla ilgilenmeme rağmen diz boyu hakarete uğruyordum. Hatta gece vardiyasında hiç uyumadan işe gittiğimi, iş başında uyukladığımı biliyorum. Buna rağmen zorlukların üstesinden geldim. Geri adım atmadım. Ve hiç pişman değilim. İyi ki de eşiini dinlememişim. Şu anda eşim "iyi ki beni dinlemedin, toplumun baskısı üzerimde çoktu" diyor. Kahvede, çalışan kadınlar hakkında kötü konuşulunca üstüne alınıyormuş. Çevremde de güven kazandım. Hakkımda laf söyleyenler daha sonra eşlerini işe sokınam için benden yardım istediler.

Çalışma yaşamında gördüğüm kadarıyla emekçi kadınların yaşadığı zorluklardan biri de taciz olaylarıdır. Aynı fabrikada çalıştığım kadın arkadaşım asansörde giderken bir erkek işçi tarafından tacize uğradı. Arkadaşımız bize anlatınca erkek işçi kabul etmedi inkâr etmekte diretti. Ancak gizli kamerayla taciz olayı ortaya çıktı. Bunun dışında kadın arkadaşlar üzerinde patronlar daha fazla baskı kuruyor. İşsizlikle tehdit ediyor. Mesleği olmayan kimseler işten atılmamak için sesini çıkarmıyor. Düşük ücrete çalıştırılıyor.

Bir emekçi kadın olarak buradan seslenmek istiyorum. Üretime katıldığım için kendime güvenim arttı. Toplumun, ailemin bana bakış açıları değişti. Eşim de çok değişti. O da değiştiğinin farkında. Biz emekçi kadınlar olarak aslında çok şey yapabiliriz. Toplumun, kocanın baskısından korkarak hiçbir yere varamayız. Geçen ömrümüze de yazık olur. Hep gölgede kalır, ezilmeye mahkûm oluruz.

Emekçi kadınlar olarak 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'nde alanlara çıkalım. Tekel işçisi kadınlar gibi sesimizi daha güçlü duyuralım. Krize, işsizliğe, hak gasplarına, erkek egemenliğine karşı alanlarda daha güçlü sesle buluşalım.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nden bir gıda işçisi

***

Kadınları değil işçi erkekleri de o alana çağıracağım

Emekçi Kadınlar Günü her zamankinden daha çok sahiplenilmeyi bekliyor. Çünkü egemenler Emekçi Kadın Günü'nü "kadınlar günü" olarak gösterip "emekçi" yönünü önemsizleştirmek istiyor. Bunu hatırlatmak için bile o alana gitmeye değer diye düşünüyorum. Sadece kadınları değil işçi erkekleri de o alana çağıracağım.

Gebze'den bir plastik işçisi

Tekel işçilerinin onurlu direnişini selamlıyoruz....

Emekçi Kadın Komisyonları olarak, TEKEL işçilerinin bir ayı aşkındır kararlılıkla sürdürdükleri haklı ve onurlu direnişlerini coşkuyla selamlıyoruz.

TEKEL işçilerinin, fabrika kapatma saldırısı karşısında gerçekleştirdikleri kararlı direniş bugün, tüm işçi ve emekcilere yol göstermektedir. Sermaye sınıfı, 12 bin TEKEL işçisinin, hak gasplarına boyun eğeceğini, işsizliğe ve açlığa mahkûm edilmeyi sessizce kabulleneceğini hesaplayarak en azgın saldırılarından birisini gerçekleştirdi. Bu saldırıya kararlı bir direnişle cevap veren TEKEL işçisi, sermayenin hesaplarını bozmuş, işçi sınıfını onurlandırmıştır. TEKEL işçisinin kazanımı tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Emekçi Kadın Komisyonları, onurlu TEKEL direnişini bu bilinçle sahiplenmekte, direnişçi işçilerle sınıf dayanışmasını en güçlü şekilde örgütlemenin sorumluluğunu taşımaktadır.

İşçi sınıfının mücadele tarihinde yer alan pek çok direnişte olduğu gibi, bugün TEKEL direnişinde de kadın işçiler, kararlı ve militan bir tutumla ileri çıkarak sınıf kardeşlerine yol göstermektedir. İşçi sınıfının mücadele tarihinde yerini alan pek çok güçlü ve etkili direnişte olduğu gibi, bugün TEKEL direnişinde de, kadın-erkek işçiler el ele, eşleriyle, çocuklarıyla birlikte mücadele bayrağını taşımaktadır. Bugün kararlılıklarının ifadesi beyaz kefenler giyen ve "Kefeni giydik, geri dönüş yok!" diyerek direnme kararlılığını haykıran TEKEL direnişçisi kadınlar, işçi kardeşlerine yol göstermekte, işçi sınıfını onurlandırmaktadır. Emekçi Kadın Komisyonları, kadın, erkek tüm sınıf kardeşlerimizi bu onuru paylaşmaya, TEKEL direnişi ile dayanışmayı büyütmeye çağırmaktadır.

Selam olsun direnen onurlu TEKEL işçisine!

Kadın erkek el ele, örgütlü mücadeleye!

Emekçi Kadın Komisyonları

Krize ve sömürüye karşı 8 Mart'ta alanlara!

Baskılara ve sömürüye dur diyebilmek için tüm işçi ve emekçileri 8 Mart'ta yanımızda görmek istiyoruz.

Yaşasın 8 Mart! Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Basın emekçisi bir kadın

Evde, işte, sokakta ezilen, sömürülen tüm işçi emekçi kadınlar birleşelim!

Verilen sınıfsal mücadeleye omuz verelim. Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürünün olmadığı bir dünya için biz fabrikamızından çıkarak 8 Mart alanlarına geleceğiz. Tüm işçi kadınları emekçi kadın komisyonları saflarında alanlara çağırıyoruz.

Hadımköy metal fabrikasından kadın işçiler

Bütün işçi ve emekçi kadınlar 8 Mart'ta gaspedilen haklarımız ve sömürülen emeğimiz için kadın erkek ele ele alanlarda olmalıyız. Ben işçi bir kadın olarak 8 Mart'ta alanlarda olacağım. Selam olsun 8 Martları yaratanlara!

Esenyurt metal fabrikasından metal işçisi bir kadın

Bizi paralı, bilimsellikten uzak, gerici, antidemokratik eğitime mahkum eden bu sistem bir taraftan da bizleri kadın kimliğimizden dolayı çifte sömürüye tabi tutuyor. Ben de eşit, parasız, bilimsel,anadilde eğitim için bir öğrenci olarak işçi, emekçi kadınlarla alanlarda taleplerimi haykıracağım.

Esenyurt'tan liseli genç bir kadın

8 Mart dünya emekçi kadınlar günü bizler için bir dönüm noktasıdır. New York'ta 129 kadın tekstil işçisinin burjuva devlet tarafından fabrikada üzerlerine kapılar kitlenerek yakıldılar. Günümüzde de Bursa'da 5 tekstil işçisi kadının yanarak ölmesi, Pameks Tekstil firmasının çalışan 8 tekstil işçisi kadının da selde boğularak ölmesi biz emekçi kadınların 8 Mart'a sahip çıkmamız, bunu barlarda içki içerek değil, alanlarda anmamız gerektiğini gösteriniştir. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü burjuvazinin günü değildir. İşçi sınıfı için özel bir yerde duran 8 Mart'ın içini boşaltarak, Dünya Kadınlar Günü olarak kutlamaları, kabul ettirmeleri ve feministlerin de bu görüşe yakın durmalarını da bir tarafta tutarsak, biz işçi kadınların bugün yaşadığı sorunlar sorunları bitmemiştir. Emzirme izinleri, doğum izinleri kısaltılarak, kreş hakları ellerinden alınarak ve sigortasız, sağlıksız koşullarda, merdiven altlarında çalıştırılarak hakarete, tacize maruz kalan işçi kadınlar; bu sorunu biz sınıf kardeşlerimizle birlikte çözeceğiz. Sosyalizm olmadan böyle bir şeyin de mümkün olamayacağını vurguluyorum. Bugün kadınları yevmiye altında, güya ellerine çok para geçecek diye sigortasız, iş güvencesiz çalıştırıyorlar. Sermaye sistemi bunları bize dayatıyor. Çünkü erkek işçileri de kadın işçiler gibi sömürüyorlar. Kadınlar ne yazık ki; evine ekmek götürmek için ve çocuğunun okul masraflarını karşılamak için böylesi bir sisteme boyun eğiyor. Oysa bizim sadaka kültürüne ihtiyacımız yok. İnsan gibi yaşamaya, insan gibi çalışmaya; yani insanca koşullara ihtiyacımız var. Bu da, yani yine söylüyorum ki; kurtuluşumuz sosyalizmle gelecektir. Biz işçi kadınların mutlaka örgütlenmesi gerekiyor. Örgütlenmeden, birlikte hareket etmeden hiçbir sorunumuzu çözemeyiz.

Kadın olmadan devrim olmaz; devrim olmadan kadın kurtulmaz!

Sefaköy'den bir tekstil işçisi

100. yılında selam olsun 8 Mart'ı yaratan direnişçi kadınlara!

Dünyada milyonlarca işçi,emekçi kadın emperyalist tekellerin gözü doymaz kâr hırsı yüzünden açlığa ve yoksulluğa sürüklenmeye devam ediyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 100. yıl dönümünde kapitalist sisteme, ulusal, cinsel, sınıfsal sömürüye karşı alanlarda olacağız ve taleplerimizi haykıracağız.

8 Mart 1857'de Amerika'nın New York kentinde 40 bin kadın dokuma işçisi insanca çalışma koşulları, "Eşit işe eşit ücret!", "8 saatlik iş günü!", "Oy hakkı" talepleriyle greve başladı. Birkaç gün süren grevin ardından polis grevci işçilere saldırdı. Fabrika polis tarafından ateşe verilip, işçiler içerideyken kapılar kilitlendi. Çıkarılan yangında çoğu kadın 129 işçi yanarak can verdi.

Kadın emekçiler uluslar arası dayanışma örgütlülükleri kurarak mücadelelerini sürdürdüler. 1910 yılında Kopenhag'da, 2.Enternasyonale bağlı Uluslar arası Sosyalist Kadınlar 2. Konferansı'nda, Alman işçi hareketi önderlerinden Clara Zetkin'in önerisiyle Amerika'da 8 Mart'ta gerçekleştirilen grev esnasında çıkarılan yangında ölen kadın işçilerin anısına, bugünün "Uluslararası Kadınlar Günü" olarak kutlanmasına karar verildi. İşçi, emekçi kadınların anısına her yıl 8 Mart'ta kutlanan bu gün işçi sınıfına ve sosyalizme aittir.

Birleşmiş Milletler bir sermaye örgütü olarak 16 Aralık 1977 yılında 8 Mart'ı tüm kadınlar için 'dünya kadınlar günü' ilan ederek bugünün içini boşaltıp amacından saptırmaya, işçi ve emekçilere uyguladıkları zulmü örtbas etmeye çalışmışlardır.

Bugün de sermaye devleti 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün içini boşaltma çabalarına devam etmektedir. Ancak 8 Mart işçi sınıfına aittir ve direnen, mücadele eden kadın işçilerle özdeşleşmiş bir gündür. Mücadele tarihine işçi sınıfının kanıyla yazılmış bu tarih bizlerin mücadelesinde yaşamaya devam ediyor. Emekçi kadınlar 100 yıldır kızıl 8 Martları büyütmeye devam ediyorlar ve edecekler. Biz işçi ve emekçi kadınlar insanca bir yaşam için sınıfsız, sömürüsüz bir dünya özlemimizi 8 Mart'ta alanlarda haykıracağız. Tüm işçi emekçi, kadınları 8 Mart'ta alanlarda özgürleşmeye çağırıyoruz.

Ve Kadınlar

Ve kadınlar,
bizim kadınlarımız:
korkunç ve mübarek elleri,
ince, küçük çeneleri,
kocaman gözleriyle
anamız, avradımız, yarimiz
ve sanki hiç yaşamamış gibi ölen
ve soframızdaki yeri
öküzümüzden sonra gelen
ve dağlara kaçırıp
uğrunda hapis yattığımız
ve ekinde, tütünde, odunda ve o
pazardaki
ve karasabana koşulan
ve ağıllarda
ışıltısında kara saplı bıçakların
oynak, ağır kalçaları ve zilleriyle
bizim olan
kadınlar,
bizim kadınlarımız...

Nazım HİKMET

İşçi Bülteni Özel Sayı: 526 * Fiyatı: 25 YKr * Şubat 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten ÖZDOĞAN * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.* Mollaşeref Mah. Simsar Sok. No:5, D:3 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92